

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 12. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

(Продужено.)

Хоспиталъ или Хоспенталъ ние далеко одъ Андерматта; кадъ дођемо у то село оставимо готхардскій друмъ, и окренемо на десно путанбомъ која е водила преко снѣжнихъ брегова Фурке и Гримзла. У Хоспиталу выше одъ 10 вештій людій нудило намъ се за вођу, да насъ преко овы опасни брегова прате, да се гди годъ у снегу и у стенама неизгубимо. Но мы смо изъ нашій књига знали у прсте швайцерску, и смеяли смо се вођама, кадъ су намъ приповедали да се толико несрећны догађая стрѣлявало, онама, кои су ишли безъ вође. Мы нисмо могли себы преставити, да се у средини Европе може 20 одрасны людій изгубити.

Мы оставимо готхардскій путь на лево. Недалеко одагле на готхарскомъ путу, има на одной високой стени край пута неизгладимимъ писменима написано: „побѣдитель Суваровъ“ кое означава сређный успѣхъ руске войске у 1799. год. — Ту е близу оно место, гди е Суваровъ бью одъ Француза врло стеснѣнъ. Требало е имати духъ Ханибала или Наполеона да се изъ такве опасности избави. Суваровъ, кога су съ едне стране брегови а съ друге неприятельска войска обколили, падне у очаянѣе, и то очаянѣе спасе и нѣга и нѣгову войску. Руски гранадирѣ почну узмицати, стараць Суваровъ, коме е то првый путь у животу догодило се, да войска подъ нѣговомъ управомъ бежи, легне у еданъ яракъ, и каже: да онъ жели да га онде закопаю, гди нѣгови солдати, нѣгова деца, починаю бежати. То раздражи войнике, на ново ударе на Французе, и сређно ий натрагъ потисну.

Путанбомъ, коіомъ смо далъ ишли нису могла кола ићи. Она се едва и познавала, ерѣ по већој части це ла околина была е каменѣмъ покривена. Весело смо путовали о томъ нетреба нико да сумня. Ишли смо брзо да се небы одоцнили. Ишли смо у Реалпъ, то е было последнѣ селце са оне стране брегова одъ готхардске стране. Права пустиня была е, никога нисмо путемъ срѣтали, али нисмо се ништа плашили. Како смо изашли изъ Хоспитала, наишли смо опетъ на реку Раисъ, која е млого мања него у долини и съ ниже ђаволѣ ђупріе. Што смо далъ уз' ню ишли, све е бржа была. — Мракъ се почне ватати, а предъ нама ни око насъ ништа осимъ пусты бреговиты и камениты предъла невидимо. Међу овимъ високимъ бреговима, одма се смркне; и у подне

кадъ кадъ невиди се одъ облака и магле. Време кое се почело меняти, донесе намъ еданъ якій и ладанъ ветарѣ кои насъ е у прси грувао. Снѣжни облаци еданъ за другимъ спуштали су се съ брегова, и ватали око насъ по манѣмъ бређима своя положеня, као какве войничке чете, кое оће да обколе свогъ неприятеля. Мракъ се увати са свимъ, ни прстѣ предъ окомъ ние се могао видити. Станемо сви. „Мы смо изгубили нашъ путь“ рекве еданъ изъ друштва — „ако е тако ни еданъ живъ неће изъ овы вртлога изаћи“ придода други. — Чудновато е и было. За четири пуна сата нашегъ ода, никога живогъ нисмо видели. Ни коза, ни крава, ни птица ни дима нигди ништа нисмо могли смотрити око насъ кудъ смо прошли. Мы се забринемо, кое ништа друго незначити него ми се уплашимо. Млади люди немаю бриге, они имаю само стра. И реку Раисъ были смо међ' онимъ пећинама изгубили. У разговорѣ и у брзомъ ходу, ни на што нисмо пазили. Измеђ' остали незгода и то е една была, да смо гладни были. Уморни смо были то се разуме, ерѣ ни едного дана по ружнѣмъ путу, и выше простора нисмо прешли. Седнемо сви — и договарали смо се шта ће мо радити, мисмо се разговарали безъ да смо се у мраку могли видити. Едни су викали да се вратимо натрагъ у Хоспиталъ, па сутра данъ да узнемо вођу па да идемо далъ. Едни су предлагали да идемо далъ. Други опетъ говорили су да наложимо ватру па да ту ноћимо, немислећи на зиму, и на то да нигди нема ни дрвцѣта. Дуго смо се договарали, и инатили, безда смо могли на што годъ решити се. Колико е насъ было, толико е и мнѣнѣя было. Найпосле сагласимо се, да станемо сви у редъ, еданъ да брѣи, па на кога падне 34 онај како годъ каже онако да буде. То одма буде учинѣно, и брѣи 34. доће на едного Прайза изъ Помераніе. — „Чуй те“ повиче онъ весео, као дасмо га за краля изабрали. Сложили сте се да ме послушате, мене е случай изабрао я самъ землякъ Блихера, я незнамъ другчѣ него да идемо напредъ, па макаръ шта было.“ „браво!“ повичемо са своју страна — „али пре нег' што се вренемо“ продужи онај нека иду троица на десну страну къ Сѣверу, а троица къ Западо Сѣверу, да нађу гди е остала река Раисъ, па кадъ е нађу, онда ћемо све уз' реку, Реалпъ мени се чини лежи близу ове реке.“ Одма шесторица место оружя запале поедну цигару, и пођу да траже реку. Да се небы у мраку и магли изгубили, они су се тамо довикивали, а мы смо се опетъ изъ гомиле одзивали. Они су по шуштанию реку брзо нашли. Мы обучемо зимске капуте, притегнемо наше телефняке на леђа, и пођемо да-

ль. Помрчина е была као тесто. И сваки десетъ кора-ка, морао се по гдикои заплести гранѣмъ или травомъ, или посрнути преко камена. Ишли смо ђутећи, нѣ намъ више было до певаня и шале. Шуштанѣ реке Райса, было намъ е единый воѣа. Мы смо чули шуштанѣ реке али воду нисмо могли видити; съ тога често до колена газили смо по блату или по води. Ако смо по гди кою речъ рекли, то смо се само јошть више плашили. Ербо еданѣ приповедаше, како има дивльи грабљиви зверова по тымъ брдима, други придода како талиянски айдуци долазе те плячкаю путнике, и стотину други страова при-чало се — кадъ на еданпутъ, они што су ишли напредъ повичу уплашено: „стой, ко си ты?“ „неиди ближе“ при-дода други — „држте га за гушу“ повичу они што су остра-гу были; сви помислимо на талиянске бандите; кои су и-мали у штапу штилете поваде, а други почну тражити по торбама закиснуте мале пиштоль — „мене пуштите напредъ!“ повиче нашъ Блихеръ, и протрчи поредъ насъ. У томе и мы сви скупимо се, спремни за битку. Кадъ тамо, а оно еданѣ пастиръ, тера предъ собомъ магаре, на коме су были натоварене две путунѣ пуне млека; ко-тай пастиръ носи у Хоспиталь да прода. Они обично читавогъ лета живе са стокомъ по брдима, збогъ паше, само слазе те млеко и сиръ снесу куѣама, и однесу бра-шна, па тако по колебама живе. — Мы се мало повра-тимо, т. е. повратимо се одъ лютине, ерѣ намъ е жао бы-лошт.о нису были айдуци да се тучемо.

Тай пастиръ каже намъ да нисмо далеко одъ Реал-па — зачитамо га можемо ли ноѣити? и онъ намъ каже: могу ноѣити петорица или найвише шесторица, а за ви-ше нема нигди места, ербо тамо е само еданѣ малый ма-настиръ, и еданѣ капуцинеръ (калуѣеръ) кои прима пу-тнике. Око монастыра има неколико пастирски колебица, то е све. — Ми многи станемо те се напѣемо сити оногъ млека, чобанинѣ каже намъ да се држимо све реке, па да ѣемо одма доѣи до едногъ малогъ моста, преко когъ како преѣемо видиѣемо Реалпъ.

(Продужениѣ.)

БЕЗПЛАТЕЖНЫЙ ПРАКТИКАНТЪ.

(Продужено.)

„Лепо е овде у Београду живити“ почне голотрбый Иво бришуѣи бркове одъ вина. „Само ми се недопада што много почиѣ се туѣимъ езицима говорити. Я самъ јуче дошао изъ окружя. Кадъ самъ видю Београдъ ср-це ми е заиграло. За овы седамъ година по споляшнѣмъ изгледу много се променуо, а по унутрашнѣости јошть више. Одемъ одма у зданѣе у кафану, да бы кога поз-нанника старогъ нашао, ерѣ я знамъ ако буду мой стары познаници, они се немогу нигди изванѣ кафане цаѣи, кадъ та-мо на оба биляра брой се немачки. Одемъ горе да вечерамъ, изнесу ми неку цедулю, на којой немачки стоѣе пописана сла келнеръ пита ме немачки; шта ѣу да едемъ. Я се наѣемъ у чуду, нумемъ да му одговоримъ, и сви што су око ме-не седили, сгледаю се смешеѣи, гди я у средъ Београда безъ немачкогъ зыка оѣу да останемъ гладанѣ. Мало пре идуѣи овуда сокакомъ, свратимъ се да едемъ мало сладки колача, опетъ у дуѣану она жена што продаѣ не-зна ни речи србски; видимъ светъ овде, свратимъ се, и одма опетъ будемъ поздрављнѣи немачки, и поброй ми она ела, коя нигда писамъ чуо. Я видимъ да самъ изва-дю пасошъ за Београдъ, а да самъ дошао у Белградъ.

„Ала си будала!“ прихвати му речъ Тале: „па то мора бити. Мы се просвеѣавамо. То се зове нестояти на едногъ месту. Ты знашъ како самъ я тежко учю у школи немачки. Свагда кадъ смо имали немачку грама-тику, я самъ донео крѣюѣи у школу симита и бурена, ерѣ самъ знао да ѣу бити затворенѣ. А одъ како самъ иза-шао изъ школе научю самъ немачки колико ми ми треба да се могу унтерхалтовати у нобл-друштву. Што се брояня тиче незнамъ далъ бройти одъ 48. и онда обично маргеръ у кафани викне „парти.“

„Дакле вы овде неучите немачки сбогъ Шилера и Гетеа и другѣи списателя, него сбогъ келнера и кафана.“ упита Иво подсмеваюѣимъ се гласомъ.

„Да како“ одговори му одма Тале — „то е почетакъ. Београдъ е на таквой точки, око кое се много народа тре; мы морамо много коѣшта примити. Найпре су до-шли различне стране альпине, па онда различна страна ела, па онда различни обичаи, затимъ и различни ези-цы, па ѣе по томъ доѣи различне цркве, и тако ѣе раз-личне ствари доодити у различна времена. А то све зато што ми неѣемо да будемо, ни тишлери ни шнайдерѣ, ни шлосери, ни шустери, а камо ли келнерѣ, свакиѣ Србѣя-нацъ волю бы иѣи у айдуке него да буде келнеръ.“

Мало помало почне се мракъ ватати. Варошка му-зика после дугогъ свираня устане и оде. На свакомъ бы-ла е другѣя альпина, они су представляли собомъ сва но-шнѣва у Београду. Нѣово е свиранѣ свагда лепо, и сваг-да е публикумъ у башти веселило, и одушевляло къ пи-ву. Београдъ е среѣанѣ, да оне лепе ариѣ за кое су са-да у Европи умукле све музике, слуша. Марселѣзъ, Ра-коци, Кошутовъ маршъ, „устай устай србине“ све се ме-ня едно за другимъ, за забаву свагда добро и весело раз-положеногъ друштѣва у башти или пивари. Музыка оде, али друштѣво у башти ништа се неумали. Едни су од-лазили едни долазили, и тако непрестано астали су были пуни, непрестано се пиво и вино точило, непрестано се разговоръ такавъ водю, кои е налики на врѣву. Свако друштѣво за свакимъ асталомъ имало е свой собственный разговоръ, или препирку, и свакиѣ разговоръ быо е живѣ и водю се гласнѣе него на другимъ местима. — Ечамъ има чудновата свойства за конѣ и люде; конѣи кадъ га еду, добро трче, а люди кадъ га куваю па нѣгову воду пю добро вичу. И она пословица коя вели: „ечамъ трче а ракиа виче“ може се сада казати: ечамъ и трче и виче.

Прятно и тепло вече задржавало е све госте у ба-шти, сунце е было зашло, али одъ западне светлости ви-дило се лепо, и нѣе требало јоште ни месеца ни свеѣе; а јошть манѣ онде гди по гди коя бутеля кадѣа е осветли-ти читавъ асталъ.

„Види колико е сатѣи“ рекне голотрбый Иво — „да и мы кудъ годъ идемо, да одамо или да спавамо!“

„Немамъ я сата“ одговори Тале, глоцкаюѣи едно пи-леѣе крило.

„Како немашъ сата, кадъ ето ланацъ виси ти о пру-слуку?“

„Ха, ха, ха,“ насмеѣ се Тале: „А зарѣ ты мислишъ, да свакиѣ онаѣи кои има златанѣ ланацъ, да мора имати и сатъ. Я истина имамъ и сатъ и ланацъ; али сматрамъ за луксусъ да обадрѣе у еданпутъ носимъ. Кадъ носимъ сатъ, онда ми стои ланацъ у залогѣ, кадъ носимъ ланацъ онда опетъ заложимъ сатъ, а друго, шта ѣе ми сатъ.“

кадъ годъ носимъ уза се сатъ, я онда раніе кући дођемъ. А ја мислимъ сада нема ни пола деветъ сатій. За насъ е јоштъ рано да идемо одавде, сада иду кући само жене што имаю децу на сиси. У ово доба у Неделю најлепше е овде седити — сада долазе они што знаду да уживаю. и што немаю кућевне бригае.

„Реци болъ, они што немаю прага на кући.“ рекне голотрби Иво.

Купалиште и пивара у вече, а особито кадъ е неделя, нигда нису безъ музике и песме, а кадъ кадъ обадвоє заедно. Варошка банда има првенство, кадъ она оде ређаю се остали музиканти, по еданъ или по два. По гди кои талиянъ са своіомъ необичномъ музикомъ, и чакъ по гдикон Савоярдъ са своимъ вештнмъ ударанѣмъ у свой народный инструментъ, коє обично прати са различнмъ звижданѣмъ на подобіе сваке птице, или по гди кои о старелый саксонацъ са своимъ веркломъ, путуюћи по свету забаве се по гди што и у Београду, и за готове новце покажу свою вештину и развеселе друштво. Тога вечера, пошто оде грађанска банда, нађе се друга музика, еданъ е свирао у ѣмане, другій кои слепъ беше свирао е у едну другу справу, и ко бы знао, како се тай инструментъ зове — Гди коя песма буде узъ музику лепо одпевана. И нико незна како се голотрбий Иво зачудіо, кадъ на еданпуть чує, гди узъ музику онай еданъ пева:

„Кажи мени драга,
Wer hat denn das gemacht.
„Да немогу спати.
Bald die ganze Nacht.
„Кадъ я легнемъ спаватъ,
So träumt es mir von dir.
„Онда пакъ я мислимъ,
Du bist ja bei mir.“

„А где и тога чуда, гди сте почели певати пола србски пола немачки.“ Повиче голотрбий Иво зачуђенъ — „та јоштъ мало, па ће Срби изъ оне стране, коє на правди бога зовемо швабама, долазити овде да уче немачки.“ —

„Да како!“ повиче будалине Тале, „не само немачки, него и француски, и чески, а може бити и енглезки — Слушай далъ, — о, да знашъ како е то лепа песма: јоштъ неколико година, па ће и она доћи у Збирку нашій народны песама“ — Многи разговори у банти утишани су, и слушали су пазливо, а онай е певао:

„Ты неверуй людма,
Sie betrügen dich.
„Што они говоре,
Gar über mich. и т. д.“

Съ леве стране за еднимъ асталомъ седило е едно друштво, међу којима беше еданъ офицеръ и еданъ младъ попа, кои су непрестано нешто еданъ другомъ тако доказивали, да бы онай кои непознає Србе, могао рећи да се свађаю.

„Шта они овде онолико се препиру нешто?“ упита Иво Тала, кои ништа друго ніє слушао осимъ песме. Тале погледа, на онай асталъ, лупи га песницомъ у раме и рекне му весело: „А знашъ коє оно у офицерскимъ альинама?“

„Незнамъ“ одговори Иванъ. „Та и онъ е съ нама до друге философіе у школу ишао. Онъ е сбогъ немачкогъ езика и сбогъ математике школу оставіо. То е

знашъ онай што смо га звали Реля. Онъ е изъ школе у солдате отишао. Реля!“ викне Тале оному офицеру: „Реля! оди овамо, имамо едногъ госта.“ Офицеръ се окрепне, кадъ позна Тала, и види јоштъ оногъ другогъ, кои е едва чекао да се съ нѣмє састане, устане иза свогъ а стала, и рекне келнеру кои е мимо нѣга прошао: „мое пиво и чашу пренеси на асталъ што е подъ номеромъ 22.“ Узме свой чибукъ и дуван-кесу, и пређе къ онай двоици. За нѣмъ заедно пређе и младый онай попа, и јоштъ еданъ младъ момакъ у европскимъ альинама чисто и лепо обученъ. Офицеръ загрли се са голотрбимъ Ивомъ братски. — Попа кои е такође скоро изъ окружногъ едногъ места дошао, гди е намештенъ, загледа се у очи голотрбогъ Иве, и подвикне ширећи руке: „Та мы смо сви познати“ — сви су были познаницы, кои кадъ се небы сто година видели, опетъ бы се еданъ другогъ опоменули; и кадъ бы кои одъ нѣи кралѣмъ постао, опетъ међу собомъ не бы са вы говорили. Онай петый кога смо само по альинама означили, быо е трговацъ — али сви петорица провели су по неколико година заедно по школама.

(Продуженіе.)

М Р В И Ц Е.

— У едномъ друштву, гди се налазіо и еданъ лекаръ, поведе се разговоръ о медицине; на коє лекаръ рекне: „Я самъ много хиляда рецепта предписао, и могу рећи, да ни еданъ единый ніє быо бесполезанъ.“ „Како то?“ повичу сви — „То е лако погодити“ одговори еданъ — „ербо, ако нису рецепти полезни за болестника, они су свагда полезни за аптекара.“

— Два селяка прођу поредъ куће свогъ спаив, и виде га предъ кућомъ гди седи. „Како то може бити, да вашъ спаив, нема рукавица на рукама?“ упита еданъ селякъ оногъ другогъ: „Онъ неноси нигда рукавице, нити ий треба, ербо непрестано држи руке у нашимъ цеповима“ одговори онай други.

— Еданъ кнезь дође кодъ еднога трговца кои е шешире правіо, и избрао е еданъ шеширь — и будући му се ніє десило новаца, хтео е на вѣру однети — но газда одъ шешира узме шеширь и остави. „Како то рекне кнезь „заръ вы мени до неколико часова невѣруете.“ О я вѣрумъ вама“ рекне газда“ „али я другу намѣру имамъ“ „какову упита кнезь „я небы хтео предъ моимъ собственымъ шеширомъ мой да скидамъ.“

— „Я се боимъ да не умремъ као просякъ“ рекне еданъ своєе пріятелю — „а я се боимъ живити као просякъ“ одговори други.

— У Паризкомъ едномъ узкомъ сокаку сусретну се двоє, кола на еднима е сѣдіо, еданъ одъ доброгъ станя младићъ, а на другима еданъ купацъ. Зауставе обоица коиѣ и оклево е еданъ на другога да се уклони — сбогъ дугогъ времена, — тай младићъ да бы показао опоме, да се онъ неће уклонити и да му се неита, извади новине изъ џепа и почне читати. — но онай други мало потомъ рекне му: Молимъ васъ господине кадъ прочитате, послужите ме да я я прочитамъ — ербо и онако немамъ хитнога пута.

— Една се Госполя потужи Капетану на нѣгове солдате да су јој они покрали кућу. „Бсу ли лопови све однели

запита капетанъ — „Не Госп. Капетане“ одговори жена оставили су по нешто“ „Е то нису мои люди были они све покупе и однесу“ одговори Капетанъ.“

Еданъ солдатъ кадъ е хтео у бой юришити; чита ову кратку молитвицу: „Боже! — ако те има — буди милостивъ мојој души — ако е я имамъ.“

— Еднога питао е попъ која е прва заповѣдъ Божија: „Немой ести“ буде одговоръ, попъ nebude задовољанъ. Али му овај покаже да е то права прва заповѣдъ коју е Богъ првомъ човеку Адаму рекао — а они 10 зап. да су доцнѣ дошле.

— К** буде кодъ свогъ двора обтуженъ, — гди се появи еданпуть у време неке общте жалости, и сви су были црно обучени само К** нѣ. — Онъ се поклоникнезу свомъ и рекне: „Я непотребумъ црно облачити ерѣ самъ я доста кодъ ваше милости оцриѣнъ.“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Нѣгова Свѣтлость нашъ Князь 4. о. м. у подне прешао е са својомъ пратињомъ у Земунъ, гди е царъ Аустријски Францъ после подне око 4. сата приспѣо. Дочекъ одъ стране Земунаца за оба ова велика госта био е саянъ и весео. 5. рано кренула се Нѣгова Свѣтлость и допратио е цара на пароброду до Панчева, и после ручка, вратио се у Београдъ а царъ е тога дана у Белу Цркву пао на конакъ. — Томъ приликомъ као што чудно добили су ордене изъ княжеске пратиѣ: чл. совѣта Г Ресавецъ и помоћникъ представника Г. Янковичъ.

— Премештени су по потреби службе: Началникъ среза моравскогъ окр. ужичкогъ Периша Марковић у истомъ качеству за началника среза јасеничкогъ окр. крагуевачкогъ; а на нѣгово место началникъ овогъ среза Конст. Павловић за началн. среза моравскогъ.

— Премешћени су: Членъ суда окр. алек. Димитрије Сосић по молби нѣговой у истомъ качеству за члена у судъ окр. смедеревскогъ, а члена овогъ суда Јована Томића по потреби службе за члена у судъ окружја Алексиначкогъ.

— Постављенъ е Радивой Момировић III. рачуноисп. за рачуноиспитателя II. класе при главной контроли.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ 4. Юлія.* Говоре да ће президентъ предузети неко путовањ по внутрениости Французке и да нигди неће примити части, које многе вароши за нѣга спремаю. Изъ овога дае се закључити, да неће нигде ни путовати.

Генералъ Лавестинъ приміо е заклетву одъ офицера два баталіона народнѣ гарде.

По чувеню занима се министерство правосудія съ израженѣмъ едногъ проекта поради едне простране амнестије, коју ће президентъ 3. Августа прогласити. У главномъ тицаће се иста понавнше оны людій, одъ којихъ су имена скопчана са славомъ французскогъ народа. Особито Тьеръ и Лавло быће овомъ приликомъ споменути; но Шангаринъ и Ламорсиеръ изостаће по свой прилици.

О великомъ комплоту неговори нико више ни речиде, а међутимъ затвараня непрестаю.

— *Лондонъ 22. Юлія.* Одъ како се догодио немиръ у Штокпорту, налазе се окружја око мавжестера, у којима преко 80.000 Ираца живе у великомъ узбуђеню, и зато е морало правителство најстрожѣе мере предузети, да далѣмъ, простираню немира на путь стане. Епископъ католичны у Салфорду, Г. Турнеръ, издао е едну прокламацію, съ којомъ опоминѣ католикѣ на поредакъ и миръ и позива иѣ, да се уздржаваю одъ свакогъ немира, особито у предстоѣнимъ изборима.

— *Лайпцигъ.* Др. Штамъ издао е на светъ речникъ любви, ямачно за оне, кои не любе ерѣ кои любе, они разумеваю тай речникъ на паметь и то одъ азъ до ижице, или іоштъ болѣ.

— *Берлинъ.* Одъ дужегъ времена отворио е некій шпекулантъ овде едно заведеніе за женидбу и удатбу. Свакій, кой е желіо имати жену, и свака, која се хтела удати, морали су дати уписати своя имена и свое стаѣ, као и колико новаца имаю, и колико траже да имъ жена или мужъ има. При уписиваню морала е свака особа безъ разлике рода, платити поеданъ талирѣ у име уписне таксе. Было е ту прилика и одъ 30.000 талира. Обично е добивао питачъ после неколико дана одговоръ, да се та прилика за другогъ удала. Полиція е обратила позоръ свой на то поступањ, и кадъ е протоколе еданъ данъ претресла, нашла е, да су те богате женске само измишљена створеня, па зато затвори то заведеніе и уапси нѣгове руководителѣ као варалице.

— *Енглезка.* Умрлыи аустријски генералъ графъ Менсдорфъ Пуля био е оженѣнъ са теткомъ краљице Енглезке.

— *Печуй.* Кадъ е царъ овде био, запитао е едногъ селскогъ судію, одъко е; прости селякъ одговори му: „четири штаціе одавде.“ — „И изъ таке дальнине дошли сте амо?“ — „Е, я бы и далѣ ишао, да цара видимъ.“ — „како е? запита царъ другога. — „Нема сена ваше величество.“ — „Быће вина,“ одговори му царъ.

— *Берлинъ.* Предсѣдатель министерства баронъ Мантайфель добіо е одъ краля Денемаркскогъ орденъ елѣанта. Каки ордена неће быти іоштъ на свету!

— *Кракова.* У Міекову ушао е ѣаво у едну жену. Она има природно свойство да изъ трбува говори, и зато е вальда дошла на ту мисао, да прими у госте будибогснама. По читавъ сатъ забавля се она сама са собомъ и то се онда чини, као да два лица говоре.

— *Москва.* Царъ Никола дозволио е, да се устано-ви излогъ светски у Москви године 1852.

Огласъ.

(60)

(2—3)

Књига: ШУМАДИНЧЕ I. свеска, може се іоште у учредничеству за 1. цванц. добити. Ко за 10. комада пошлѣ новце еданъ ком. добіе бадава.

ТЕЧАЙ НОВАЦА У БЕЧУ.

Дукати 25
Сребро 18³/₄